

Arrest

nr. 161 181 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X op 27 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1982. Zij treedt op in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind.

Op 26 maart 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

Op 25 september 2015, met kennisgeving op 28 september 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.03.2015 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voorna(a)m(en): K. (...)

Nationaliteit: Russische

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Tsjernozeminski

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

+ minderjarig kind: S., A.M. (...)

NN. (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

Aangezien betrokkenen enkel een werkloosheidsuitkering van haar/zijn echtgenoot/stiefvader voorlegt maar geen bewijzen dat hij actief op zoek naar werk is, kan deze uitkering niet in aanmerking genomen worden.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkenen geweigerd.

Aan betrokkenen wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat de minderjarige zoon enkel wordt vertegenwoordigd door zijn moeder, de verzoekende partij. De Raad wijst op de toepassing van artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek en merkt op dat uit niets blijkt dat het ouderlijk gezag uitsluitend door de moeder van de minderjarige zou zijn uitgeoefend.

Artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek luidt:

"Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.

Ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn, wordt elke ouder geacht te handelen met instemming van de andere ouder wanneer hij, alleen, een daad van beheer van de goederen van het kind stelt, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen.

Oefenen de ouders het gezag over de persoon van het kind niet gezamenlijk uit, dan heeft alleen de ouder die dat gezag uitoefent, het recht om de goederen van het kind te beheren en het kind te vertegenwoordigen, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen.

De andere ouder behoudt het recht om toezicht te houden op het beheer. Met dat doel kan hij bij degene die het gezag uitoefent of bij derden alle nuttige informatie inwinnen en zich in het belang van het kind tot de jeugdrechtsbank wenden.”

Een niet-ontvoogde minderjarige is onbekwaam om in persoon een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring in te dienen. Hij moet, overeenkomstig voormeld artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek, hiervoor worden vertegenwoordigd door hetzij de beide ouders indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, hetzij door de ouder die het gezag uitoefent, indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen.

In het administratief dossier wordt niets vermeld met betrekking tot het ouderlijk gezag betreffende de zoon van de verzoekende partij.

Niet wordt aangetoond, noch in het verzoekschrift, noch in een bij dat verzoekschrift gevoegd stuk, of op de terechtzitting zelfs maar beweerd, dat ten aanzien van de minderjarige zoon het ouderlijk gezag exclusief door de moeder zou worden uitgeoefend. In die omstandigheden wordt dan ook aangenomen dat het ouderlijk gezag ten aanzien van deze zoon gezamenlijk door de moeder én door de vader wordt uitgeoefend. Ter terechtzitting hierover ondervraagd, stelt de advocaat van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid.

In casu is de minderjarige zoon enkel vertegenwoordigd door diens moeder zodat het beroep onontvankelijk is voor zover de moeder het beroep heeft ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon A.M.S. (RvS 29 juli 2013, nr. 224 407; RvS 21 december 2012, nr. 221 436; RvS 23 november 2011, nr. 217 016).

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het door de verzoekende partij in eigen naam werd ingediend

3.1.1. In een onderdeel van het verzoekschrift dat zij het “eerste en tweede middel” noemt, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art.3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht .

Verwerende partij stelt dat verzoekster enkel een werkloosheidsuitkering van haar echtgenoot voorlegt, maar geen bewijzen dat hij actief op zoek naar werk is zodat deze uitkering niet in aanmerking kan genomen worden.

De werkloosheidsuitkering zou enkel in aanmerking worden genomen voor zover de referentiepersoon kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Dat de bestaansmiddelen niet noodzakelijk inkomsten zijn via arbeid.

Verwerende partij mag zich niet louter op het inkomensbedrag focussen om de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren.

Zelfs indien men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan minstens 120 % van het leefloon, dan nog mag verwerende partij de aanvraag niet automatisch afwijzen zonder een behoeftenanalyse te maken van het gezin op basis waarvan ze bepalen welke bestaansmiddelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Dat in casu door verwerende partij geen behoeftenanalyse werd gemaakt.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Er wordt onzorgvuldig gemotiveerd dat de echtgenoot van verzoekster niet beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

DVZ schendt door deze onzorgvuldige motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en haar beslissing is dan ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1.2. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

"Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet DVZ in geval van ontoereikende bestaansmiddelen een behoefteanalyse' doen. Zij moet nagaan of verzoeker en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Op dit punt wordt niet gemotiveerd in de bestreden beslissing. Nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse werd uitgevoerd. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw. noch een motivering over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en haar familie om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden."

3.1.3. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Art. 8 W. E.V.R.M. voorziet in het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Verzoekster woont samen met haar echtgenoot.

Er is duidelijk sprake van een gezinsleven.

Verwerende partij heeft nagelaten om een belangenafweging te doen m.b.t. het gezinsleven.

Verwerende partij kan enkel een inbreuk maken op art. 8 E.V.R.M. indien dit gerechtvaardigd is.

Verzoekster wordt door de afwijzing van haar aanvraag tot gezinshereniging, uitgesloten van het recht op gezinsleven zonder een afweging te doen van belangen, zonder te onderzoeken of het nog mogelijk is om een gezinsleven verder uit te bouwen in het land van oorsprong.

Dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 van het E.V.R.M.

Dat het middel ernstig is.

Aangaande het verzoek tot schorsing

Dat verzoekster bij toepassing van artikel 39/82 van de vreemdelingenwet de schorsing vordert van de bestreden beslissing.

Dat de dadelijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal berokkenen.

Dat de illegale toestand die een inherent gevolg is van de negatieve beslissing een voor verzoekster moeilijk te herstellen nadeel vormt.

Dat in afwachting van een uitspraak omtrent het annulatieberoep de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dan ook dient opgeschort te worden gezien de nefaste gevolgen die de uitvoering zal hebben ten aanzien van verzoekster."

3.2.1. De verwerende partij bespreekt in haar nota met opmerkingen het eerste, tweede en derde middel tezamen en stelt hieromtrent het volgende:

"Waar verzoekende partij vooreerst stelt dat "bestaansmiddelen niet noodzakelijk inkomsten zijn via arbeid" en dat "verwerende partij zich niet louter [mag] op het inkomensbedrag focussen om de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren" wenst verweerder aan te stippen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij met betrekking tot de inkomensvoorwaarde enkel stukken heeft overgemaakt inzake de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon en dat zij verder geen stukken heeft aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat de Belg actief op zoek is naar werk.

Vervolgens past het te verwijzen naar de duidelijke bewoordingen van art. 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, eerste streepje dat het volgende stelt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Nu verzoekende partij bovendien niet betwist dat ten bewijze van de inkomensvoorwaarde geen andere stukken werden aangebracht dan een attest van werkloosheidsuitkering, is het niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat deze uitkering niet in aanmerking genomen kon worden en dat daarom de aanvraag diende geweigerd te worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratieve overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Gelet op voorgaande en gelet op het feit dat verzoekende niet aangeeft met welke andere stukken verwerende partij dan wel had rekening moeten houden, dient geconcludeerd te worden dat een schending van de materiële motiveringverplichting of van het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd aangetoond.

Verzoekende partij meent vervolgens dat verweerder in geval van ontoereikende bestaansmiddelen een behoeftenanalyse moet doen en daarover dient te motiveren in de beslissing. Verzoeker stelt dat verweerder op dit punt in gebreke bleef.

Echter dient vastgesteld te worden, zoals overigens duidelijk uit de bestreden beslissing blijkt, dat de aanvraag niet werd geweigerd omdat de bestaansmiddelen van de Belg ontoereikend zouden zijn, doch wel zoals hierboven blijkt, omdat de overgemaakte bewijzen inzake bestaansmiddelen niet in aanmerking konden genomen worden. Immers het bewijs van een actieve zoektocht naar werk niet werd aangebracht, zoals vereist door art. 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet.

Dit impliceert in casu de afwezigheid van elke bestaansmiddel in de zin van art. 40ter, tweede lid, eerste streepje, in welk geval geen behoeftenanalyse dient te gebeuren (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is deze stelling toegedaan. Daarvoor kan verwezen worden o.m. naar een arrest nr. 123.063 van 25 april 2014:

“In deze zaak moet echter worden vastgesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat een werkloosheidsuitkering enkel als een bestaansmiddel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokkene echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief naar werk zoekt.

Aangezien de gemachtigde op goede gronden vaststelde dat de Belgische onderdaan enkel beschikt over een werkloosheidsuitkering maar niet actief op zoek is naar werk, impliceert dit de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Aangezien de vereiste bestaansmiddelen in casu onbestaande zijn, diende noch kon de gemachtigde nagaan of deze stabiel toereikend en regelmatig zijn. Er was dan vervolgens ook geen verplichting in hoofde van de gemachtigde tot een behoeftenanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van verzoekster,

wanneer deze bestaansmiddelen in casu geheel onbestaande zijn (RvS 11 juli 2013, nr. 223.807).”

Nu blijkt dat verwerende partij niet gehouden was tot een behoeftenanalyse, is een schending van art. 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.”

3.2.2. Met betrekking tot het vierde middel merkt de verwerende partij het volgende op in haar nota:

“Volgens verzoeker ligt een schending van art. 8 EVRM voor omdat verweerder naliet een belangenafweging door te voeren.

In dit verband kan worden opgemerkt dat verzoekende partij - die haar gezinsleven heeft opgebouwd terwijl zij geen machtiging of toelating had tot een verblijf van meer dan drie maanden op Belgisch grondgebied en aldus van meet af aan op de hoogte was van het precair karakter van dit gezinsleven op Belgisch grondgebied - niet aantoonde dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het onmogelijk zou zijn een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de echtgenoot van verzoekende partij net zoals verzoekende partij zelf geboren werd in de Sovjet-Unie en dat ze beiden Tsjetsjeense roots hebben. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied te betreden, hooguit betreft het een tijdelijke verwijdering, m.n. totdat verzoekende partij over de nodige stukken beschikt om verblijfsrecht te verkrijgen.

Het weze overigens benadrukt dat wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevatten elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds die in se bestaan in het willen verblijven in een land waar zij op illegale wijze verblijft, en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering anderzijds. Een schending van art. 8 EVRM blijkt niet.”

3.3.1. Gelet op de onderlinge samenhang ervan worden het eerste, tweede en derde middel samen besproken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden weigeringsbeslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat het recht op verblijf aan de verzoekende partij geweigerd wordt omdat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden met betrekking tot de bestaansmiddelen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van echtgenote van een Belg, nu enkel bewijs van een werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon wordt voorgelegd maar geen bewijs dat deze persoon actief op zoek is naar werk, zodat genoemde uitkering niet in aanmerking kan worden genomen. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt verwezen naar artikel 7, § 1, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat het legaal verblijf in België is verstreken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...).”

Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de aanvraag is afgewezen omdat de verwerende partij oordeelt dat uit het geheel van de beschikbaar gestelde gegevens onvoldoende blijkt dat de Belgische onderdaan, namelijk de echtgenoot van de verzoekende partij, heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dit determinerend motief vindt steun in het administratief dossier. De verzoekende partij bracht met betrekking tot eventuele bestaansmiddelen enkel een attest van betaling van een werkloosheidsuitkering aan de echtgenoot van de verzoekende partij voor de periode van december 2014 tot en met februari 2015 bij. Dit wordt door de verzoekende partij niet ontkend.

Het administratief dossier bevat geen andere informatie, zodat de verwerende partij terecht stelt in de bestreden weigeringsbeslissing dat *“Aangezien betrokkenen enkel een werkloosheidsuitkering van haar/zijn echtgenoot/stiefvader voorlegt maar geen bewijzen dat hij actief op zoek naar werk is, kan deze uitkering niet in aanmerking genomen worden.”*

De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat “*bestaansmiddelen niet noodzakelijk inkomsten zijn via arbeid. Verwerende partij mag zich niet louter op het inkomensbedrag focussen om de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren*” nu zij met betrekking tot de inkomensvoorwaarde enkel het bewijs voorlegde van het bestaan van een werkloosheidsuitkering en zij geen bewijs voorlegde dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij dit niet betwist.

Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat de bewijslast in het kader van een aanvraag voor een verblijfskaart van een burger van de Unie logischerwijs op de aanvrager rust, die zijn aanvraag dient te onderbouwen met alle stukken en inlichtingen die hij nuttig acht om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die vervuld moeten worden opdat het door hem gevraagde voordeel hem zou worden toegekend, en dat niet van de verwerende partij verwacht kan worden dat zij zelf bepaalde stukken of inlichtingen zou opvragen.

In zoverre de verzoekende partij de hoorplicht geschonden acht, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft de weigering van een verblijf langer dan drie maanden. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de verblijfskaart in functie van haar Belgische echtgenoot – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196. 233). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar alle voorgelegde gegevens. Bovendien had de verzoekende partij steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen aangaande de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt, in het kader van haar aanvraag en later, voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij toont het tegendeel niet aan.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden nu geen behoefteanalyse in de zin van deze bepaling werd uitgevoerd, dient de verwerende partij te worden bijgetreden waar zij stelt dat zij geen behoefteanalyse diende te maken nu zij niet overging tot een weigeringsbeslissing omdat de aangetoonde bestaansmiddelen ontoereikend zouden zijn, maar wel omdat geen bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet werden aangetoond. De verzoekende partij liet immers na aan te tonen dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk, zodat de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Andere bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon werden niet bijgebracht.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Aldus drong een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op. Immers, voorgaande situatie impliceert de afwezigheid van een bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het komt de Raad bijgevolg niet onredelijk voor dat de verwerende partij, gezien niet werd aangetoond dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk en bij gebrek aan informatie over andere bestaansmiddelen, in casu niet is overgegaan tot een behoefteanalyse. Evenmin dient de gemachtigde daaromtrent te motiveren noch de verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen te verzoeken of te horen.

Voorts belet niets de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in te dienen indien zij meent nieuwe gegevens die relevant zijn te kunnen bijbrengen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar Belgische echtgenoot. Gelet op de elementen van het administratief dossier en het feit dat betrokkenen gehuwd zijn en

samenwonen, kan in casu worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar echtgenoot. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat door de verwerende partij geen onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheid om een gezinsleven uit te bouwen in het land van herkomst en verwijt haar geen belangenafweging te hebben gedaan. Zij brengt echter zelf geen concrete hinderpalen aan die het uitoefenen van het gezinsleven in Rusland zouden beletten. Gelet op het feit dat er sprake is van een eerste toelating, kan de verzoekende partij evenmin van de verwerende partij verwachten dat zij een toets aan artikel 8, tweede lid van het EVRM doorvoert. De bestreden beslissingen hebben bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Dit onderdeel van het vierde middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN